

ШОСТИЙ ПРЕЗИДЕНТ МІЖНАРОДНОГО ОЛІМПІЙСЬКОГО КОМІТЕТУ

Майл Моріс Кілланін

Дата народження	30 липня 1914 Лондон, Великобританія
Дата смерті	25 квітня 1999 (84 роки) Дублін, Ірландія
Освіта	Коледж Магдалени Парижський університет Ітонський коледж
Діяльність	спортивний діяч

З 1950 року очолював Олімпійський комітет Ірландії, 1952 року став членом МОК, 1968 року – віце-президентом МОК, а 24 серпня 1972 року на 73-й сесії МОК у Мюнхені був обраний президентом Міжнародного олімпійського комітету.

За роки перебування М. Кілланіна на посаді президента МОК, олімпійський рух зазнав чималих випробувань, зокрема фінансових проблем з проведенням Олімпійських Ігор 1976 року в Монреалі і бойкотами Ігор 1976 і 1980 років.

Пропонував досить багато цікавих, інколи суперечливих ідей і пропозицій, пов'язаних з олімпійським рухом і проведенням Олімпійських ігор; сприяв активізації наукових досліджень в олімпізмі: наукові олімпійські конгреси 1976 і 1980 рр. пройшли за активної участі вчених з багатьох країн.

Період президентства М. Кілланіна слід характеризувати як епоху нових стосунків між головними складовими частинами міжнародного олімпійського руху — МОК, МСФ і НОК. Проблема допуску спортсменів на Олімпійські ігри, боротьба за владу між МОК і Міжнародними спортивними організаціями, спроба національних олімпійських комітетів знайти своє гідне місце в олімпійському русі, форма допомоги спортсменам державою, суспільством і приватними організаціями – усі ці питання хвилювали МОК і активно обговорювалися на Олімпійському конгресі у Варні 1973 року.

Діяльність М. Кілланіна на посаді Президента МОК була спрямована на широке розповсюдження олімпійської ідеї, на пропагування ідеалів олімпізму. Як і П'єр де Кубертен, М. Кілланін вірив у сильний вплив ідеалів олімпізму на майбутнє сучасного світу, вважав, що олімпійський рух діє не лише під час проведення Олімпійських ігор, він існує у всьому світі постійно. Як керівник МОК М. Кілланін дотримувався погляду проведення олімпійських змагань на всіх континентах, звертаючи увагу на важливу роль континентальних і регіональних ігор.

Великі заслуги М. Кілланіна полягають і у розвитку міжнародної співпраці, особливо в наданні допомоги країнам, що розвиваються; створенні програми МОК "Олімпійська солідарність"; необхідності подальшого підвищення соціальної значущості міжнародного олімпійського руху і Олімпійських ігор, розширення державної участі в національному спортивному і олімпійському русі, консолідації всіх членів міжнародної олімпійської сім'ї. Не випадково за роки правління Кілланіна гасло єдності олімпійського руху стало головним в його діяльності.

Лорд Кілланін пішов у відставку 1980 року, незадовго до XXII Олімпійських ігор у Москві, які бойкотували США, ФРН, Японія, Канада та ін. на знак протесту проти уведення радянських військ до Афганістану. Його наступником став іспанець Хуан Антоніо Самаранч.

Джерела:

Бріскін Ю. А. Президенти МОК, їх роль в розвитку олімпійського спорту : лекція. – Львів, 2015. – С. 24-27.
Президенти Міжнародного олімпійського комітету / за заг. ред. Марини Булатової. – Київ, 2001. – 213 с.